

เทศน์เช้า วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๖๙

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เป็นวันอาสาฬหบูชา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ตั้งแต่วันวิสาขะ เสวยวิมุตติสุขๆ อยู่ไฉน แล้ววันนี้เป็นวันประกาศประกาศธรรมะในพระพุทธศาสนาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ ไฉน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรม วันนี้แสดงธรรมๆ คือประกาศธรรมะ ประกาศธรรมะขึ้นมา พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมไฉน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัยสมบูรณ์แบบในวันนี้

แล้ววันพรุ่งนี้วันเข้าพรรษา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมแล้ว สิ่งที่เราไปโปรดสัตว์ๆ ขึ้นมา ตั้งแต่เวลาได้ปัญญาวัคคีย์ ได้ยสะอีก ๕๔ องค์

“เธอทั้งหลายพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงเป็นทิพย์”

บ่วงที่เป็นโลก โลกๆ ที่เราเห็นโลกธรรม ๘ นี้แหละ

บ่วงที่เป็นทิพย์ ที่เราสงสัยเรื่องจิต เรื่องวิญญาณทั้งหมดนั้นนะ

“พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ เธออย่าไปซ้อนทางกัน โลกนี้เราร้อนนัก โลกนี้เราร้อนนัก”

วันนี้วันประกาศธรรมขึ้นมา ประกาศธรรมเป็นการยืนยันว่า เราชาวพุทธ เราเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนา ถ้าใครมีอำนาจวาสนา ละจากการเป็นฆราวาส มาบวชเป็นพระ บวชพระเป็นนักรบ รบกับอะไร

ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ด้วยมรรค ๘ นี้ไง

เทวเม ภิกขเว ทางสองส่วนไม่ควรเสพ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมวันนี้ไง

พระอัญญาโกณฑัญญะใช้สติใช้ปัญญาใคร่ครวญไป สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นในหัวใจของ
พระอัญญาโกณฑัญญะ สิ่งทั้งหลายทั้งปวงต้องดับหมด

เป็นการยืนยันขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ามาแล้ว เทศน์ว่าการขึ้นมา ปัญจวัคคีย์เป็นพระโสดาบันทั้งหมด เทศน์อนัตต
ลักษณะสูตรขึ้นมา เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา ได้ยสะขึ้นมา ๖๐ องค์ พระอรหันต์ องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าไปเอาชฎิล ๓ ฟันองอีก ๑,๐๐๓ องค์

สิ่งที่ได้มาแล้ว เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลามาชมนูชาไง ภิกษুবวชให้เอง
อบรมบ่มเพาะเอง ได้เป็นพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ ๑,๒๕๐ องค์ขึ้นมา สิ่งที่เป็นพระอรหันต์ๆ ไง

พระพุทธศาสนาสำคัญ สำคัญอย่างนั้น

กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาเจริญอีกหนหนึ่ง เจริญจากหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น
หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาของท่านจนถึงที่สุดแห่งทุกข์ ท่านสร้างธรรม
ทายาทขึ้นมาเป็นรุ่นๆ มาตั้งแต่หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว นี่เป็นรุ่นแรก รุ่นที่สอง
ขึ้นมาเป็นครูบาอาจารย์ ท่านพ่อลีอย่างนี้ รุ่นสุดท้ายๆ ก็หลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะ
มังส่งมาเป็น ๓ ชั่วอายุคน

ฟื้นฟูพระพุทธศาสนาๆ เพราะพระปฏิบัติแล้วได้มรรคได้ผลตามความเป็นจริง ศาสนา
เจริญอีกหนหนึ่ง เจริญอีกหนหนึ่งในสมัยปัจจุบันนี้ไง

ในสมัยปัจจุบันนี้ เรื่องชาวพุทธเราเข้าถึงหลักธรรมในพระพุทธศาสนา เข้าใจใน
พระพุทธศาสนามากมายมหาศาล เริ่มขึ้นขึ้นมาเพราะอะไร เพราะศึกษาธรรม เพราะเห็น
คุณค่าไง แต่เดิมมันก็ต่างคนต่างคิดไป มรรคผลนิพพานหมดแล้วแหละ สิ่งทีกกกลาง
พระพุทธศาสนา มรรคผลนิพพานร่วงโรยไปแล้ว

เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านประกาศไว้

อกาลิโก ไม่มีกาลไม่มีเวลา ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม โลกนี้จะไม่ว่างจากพระอรหันต์เลย ถ้าสมควรแก่ธรรม

แล้วมันสมควรไหม

มันสมควรๆ วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เราเป็นชาวพุทธๆ เราไปวัดไปวาขึ้นมา อบรมบ่มเพาะขึ้นมา เราไปวัดไปวาขึ้นมา ทำบุญกุศลเพื่อหัวใจดวงนี้ไง ถ้าหัวใจดวงนี้ เรามี พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มีรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่อาศัย

การคบมิตรๆ คบมิตรที่ประเสริฐที่สุดคือคบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ศึกษาภาคปริยัติฯ ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ภาคปริยัติ เวลาภาคปฏิบัติไง หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ

เรายังเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ เราก็กล่าวถึงนามขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะอะไร เพราะการทำความสงบ ๔๐ วิธีการ พุทธานุสติ ธัมมานุสติ สังฆานุสติ

อันดับหนึ่งคือพุทธานุสติ พุทโธๆ

ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา

เราศึกษาเล่าเรียนมามากมายมหาศาลเป็นภาคปริยัติ เป็นภาคทฤษฎี เวลาพระกรรมฐานพูดไว้ ไฉนมันเรื่องของกระดาด ใจเรื่องปฏิบัติเป็นเรื่องของหัวใจ

ถ้าเรื่องของหัวใจขึ้นมา ถ้าไม่มีศรัทธา ไม่มีความเชื่อ มันจะปฏิบัติอย่างไร เวลามันปฏิบัติขึ้นไป ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา มันมีคำบริกรรมของมัน มันเห็นความเปลี่ยนแปลงนะ

เริ่มต้นจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา เวลาฝึกหัดปฏิบัติไปมันขัดมันแย้งไปทั้งหมด เพราะเรามีกิเลสไง สิ่งที่มีความทุกข์ความยากขึ้นมาก็กิเลส

ในหัวใจของคน กิเลสคืออวิชชา คือความไม่รู้ แล้วมันไม่รู้แล้วมันถือตัวถือตนว่ามันยิ่งใหญ่ด้วยนะ มันยิ่งใหญ่ที่ไหน มันยิ่งใหญ่ที่ครอบงำหัวใจของเรา ภวาสวะ ภพ คือจิตของเรา มันมีอำนาจเหนือมันนะ แล้วมันกับงการชีวิตของเราทั้งชีวิตเลย

แต่ถ้าเรามีสัจจะมีความจริงขึ้นมา เราจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โ

หายใจเข้าและหายใจออก ธรรมชาติของมนุษย์ต้องหายใจอยู่แล้ว แต่เราหายใจๆ เพื่อชีวิตของเรา เราหายใจเพื่อโลกนี้ไง เพื่อโลกนี้ก็เพื่ออำนาจวาสนาที่เราเกิดเป็นมนุษย์ไง มันเป็นภพชาติหนึ่งไง

แต่ถ้าเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นไป ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม คนเราเกิดมามีกายกับใจๆ ฟังเทศน์ทุกวัน แล้วใจมันเป็นอย่างไรละ

ใจมันเป็นนามธรรม จับต้องสิ่งใดไม่ได้

ไม่ได้ เพราะเอ็งภาวนาไม่เป็น ถ้าเอ็งภาวนาเป็นนะ เวลามันพุ่งมันชานมันทุกข์ เวลามันกลมกลืนกันนะ กลมกลืนคือว่ามันบริกรรมง่าย มันบริกรรมจนมันจะบริกรรมตัวมันเองเลย แล้วบริกรรมไปเรื่อยๆ มันวางของมันเรื่อยจนมันเป็นตัวของมันเอง ถ้าเป็นตัวของมันเอง นั่นแหละคือหัวใจ

สัมมาสมาธิคือจิตตั้งมั่น จิตตั้งมั่น ไม่พาดพิงอารมณ์ๆ

ที่เราพูดกันอยู่นี้อารมณ์ทั้งนั้นนะ อารมณ์คืออะไร

อารมณ์คือความรู้สึกของจิตนี้ไง อารมณ์ สิ่งที่ถูกรู้ แต่ผู้รู้ๆ ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นมัน

เรากล่าวพระนามขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทโธๆ ไป จนมันเป็นผู้รู้ เป็นอิสระของตัวเอง

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน มันพบตัวตนของตนไง

ไฉนหาตนไม่เจอ ได้แต่มาร สิ่งที้อยู่ดูยแฉกที่มันพาออกนอกกลุ่มนอกทางนั้นนะกิเลส
ทั้งนั้น กิเลสมันบังเงา แล้วมันอ้างว่ามันรู้มาก แล้วมันพูดธรรมะแจ๋ๆๆ เชียว แต่ในหัวใจมัน
เป็นเปรต เป็นผี

สิ่งนี้เป็นธรรมๆ ขึ้นมา ถ้าหัวใจเป็นเทวดา แล้วฝึกหัดปฏิบัติยกหัวใจขึ้น เห็นสติปัฏฐาน
๔ ตามความเป็นจริง จะยกขึ้นสู่วิปัสสนา ภาวนามยปัญญา ปัญญามันเกิดตรงนั้น ปัญญาของ
หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ปัญญาของครูบาอาจารย์ของเราที่ท่านให้ฝึกหัด

ไม่ใช่ปัญญาด้วยการจินตนาการของเราอย่างนี้ ปัญญาจินตนาการไป มันไม่ไปเห็น
กิเลส มันไม่ได้ไปสะกิดกิเลสแม้แต่น้อย แล้วก็หลงระเห็จกันไป

พระพุทธศาสนาเจริญไฉ จริยเพราะภาคการศึกษา ภาคการศึกษาเจริญ จริยขึ้นมา
เพราะมันต้องมีปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ถ้าไม่มีการศึกษาขึ้นมา เราก็เถียงกัน พระพุทธศาสนา จน
สงครามศาสนาเขามีในลัทธิต่างๆ ในพระพุทธศาสนา เพราะอะไร

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งสันติภาพ เราไม่เบียดเบียนตน แล้วไม่เบียดเบียนคนอื่น

แล้วเบียดเบียนตนๆ ก็ที่มันทุกข์มันยาก ที่มันลำบากลำบากอยู่ในหัวใจ นี่มันเบียดเบียน
ตน ถ้ามันฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันทำของมันได้ เห็นใหม่ คนที่ทำงานเป็นเห็นคนทำงานไม่เป็น
มันสลดสังเวช ถ้าสลดสังเวชขึ้นมา แล้วให้เขาทำขึ้นมาให้เป็นความจริงของเขา

เราไม่เบียดเบียนตนไฉ เบียดเบียนตนคือเราไม่รู้ เราไม่รู้ เราไม่เห็นของเรา เราก็
จินตนาการของเราไป แล้วก็ชักกันไปเป็นอุปาทานหมู่ เป็นกลุ่มเป็นก้อน

พระพุทธศาสนาไม่มี

ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์

เอ็งรู้จักทุกข์ไหม ใครจะไม่รู้จัก ทุกข์กันทุกคนนี่แหละ เรารู้จักทุกข์ทั้งนั้นนะ ไฉนมันทุกข์
ประจำความเป็นมนุษย์ ทุกข์เพราะอะไร ทุกข์เพราะมีร่างกายนี้ มีธาตุ ๔ ธาตุ ๔ ไม่มีอาหาร
มันหิวมันก็ทุกข์ของมัน แล้วถ้าไม่มีเครื่องนุ่งห่ม ปัจจัย ๔ นี่ไง แต่เวลาคนที่เขามีสมบรูณ์แบบ
ของเขา เขาไม่ทุกข์

เขาก็ทุกข์ของเขา วิตกกังวลก็ทุกข์ของเขา ทุกข์กาย ทุกข์ใจ

เวลาทุกข์กายๆ ทุกข์กายเพราะมันไม่มีปัจจัยเครื่องอาศัยดำรงชีวิตให้มีความสุขสมบูรณ์ของมัน ทุกข์ใจๆ มีมากเกินไปแล้วก็ไม่รู้จะใช้จ่ายได้อย่างไร แล้วยังวิตกกังวลอีกว่ามันจะเอาได้ที่ไหน

สุดท้ายแล้ว เขาไม่พลัดพรากจากเรา เราก็ต้องพลัดพรากจากเขา นี่คือธรรมชาติที่เป็นสัจจะเป็นความจริงแน่นอน

ฉะนั้น สิ่งที่เขาต้องพลัดพรากจากเรา เราใช้จ่ายของเราไป เราต้องพลัดพรากจากเขา เราต้องตายไป แล้วของนี้มันเป็นของประจำโลกทั้งนั้นนะ แล้วของประจำโลก ถ้ามีสติปัญญา เราใช้จ่ายให้มันเป็นสัมมาทิฐิถูกต้องชอบธรรม

ในชีวิตของเราเนาะ ไม่ใช่เรามีเงินมีทองมากมายมหาศาล แล้วเราก็กดขี่สุราจนสุขภาพร่างกายเสียหายหมด มันเป็นประโยชน์ไหม เขาเรียกใช้จ่ายไม่เป็นไง

ถ้าใช้จ่ายมันเป็น เราใช้จ่ายเพื่อดำรงชีวิตให้สุขภาพของเราแข็งแรง ที่เหลือเป็นบุญเป็นกุศลของเราแล้ว เราทำสิ่งใดให้มันเกิดขึ้นมา

พระโพธิสัตว์ๆ เกิดขึ้นแล้ว เวลาพระโพธิสัตว์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ทำคุณงามความดีมากมายมหาศาล แล้วความดีนั้นมันตกอยู่ที่ใจ เวลาทำบุญๆ ฝังดินไว้ๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก เราทำบุญกุศลฝังดินไว้ ฝังดินไว้คือฝังไว้ในหัวใจดวงนี้ไง ใครที่ได้ทำบุญทำกุศล เราได้ประสบ ได้พบได้เห็น แล้วใครมันรู้ละ

ก็ใจเรา

ทำมากๆ จนเป็นจริตเป็นนิสัย เป็นเรื่องปกติธรรมดา แล้วคิดเอาวัดเอาเปรียบเขาไม่ได้ เพราะคิดเอาวัดเอาเปรียบ มันฝืนกับจริตนิสัยของเราแล้ว เพราะเราฝึกหัดของเรามา แล้วเราสร้างบุญสร้างกุศลมา มันทำอะไรมันก็ทำง่าย

ในพระปฏิบัติด้วยกันนะ ผู้ปฏิบัติง่ายง่าย ปฏิบัติง่ายง่าย ยกอย่างเช่นท่านอาจารย์สิงห์ทอง เวลาจะบวชๆ ขึ้นมา ขอบวช บวชไม่ได้หรอก บวชขึ้นมาแล้วมันแบบว่า ท่านเป็นนักเลง จะไปอยู่ในกรอบเป็นไปไม่ได้

ทีนี้พอบวชมาแล้ว ท่านบอก สวดมนต์มันก็เป็นสมาธิ ทำจะอย่างไรจิตมันก็สงบสุขทั้งนั้นนะ โอ้โฮ! ถ้ามันสงบสุขอย่างนี้ ตัดสินใจเลย

เพราะก่อนบวชทุกคนก็สบประมาทว่าเป็นไปไม่ได้ ก็สัญญากันว่าถ้าบวชได้พรรษาหนึ่งเขาจะให้ไปซื้อที่ดินนอนเขาเลย เพื่อนนะ เพื่อนมันไม่เชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้หรอก แต่ถึงเวลาแล้วมันเป็นไปไง พอครบพรรษาแล้ว ถึงเวลาออกแล้วก็ไปทำตามสัญญานั้นนะ

แต่บอกว่า ถ้าอย่างนี้มันมีความสุขมากนะ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี สัมมาสมาธิ แต่เวลาตัดสินใจว่า “ถ้าอย่างนี้จะเอามรรคเอาผล นิพพาน”

เท่านั้นแหละ ภาวนานะ ติดขัดแล้ว เพราะกิเลสไง เพราะกิเลส

นี้ด้วยบุญด้วยกุศลทำได้ทั้งนั้นนะ แต่ถ้าเอาจริงเอาจังขึ้นมา กิเลสมันก็ดมันขวางทั้งนั้นนะ แต่ท่านก็เป็นคนจริงใจ ท่านเป็นคนจริง ท่านเป็นลูกศิษย์หลวงตาพระมหาบัว หลวงตาพระมหาบัวอบรมบ่มเพาะขึ้นมาจนเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้นใจ

ความจริงๆ ผู้ที่ปฏิบัติง่าย ง่ายๆ เลยละ แต่เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมามันก็มีข้อโต้แย้งของมันอีกแล้ว ข้อโต้แย้งของมัน ก็ต้องจริงกับมันใจ

เวลาจริงกับมัน เห็นไหม หลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตาพระมหาบัวท่านชื่นชมลูกศิษย์ของท่าน ท่านบอกท่านสิงห์ทองภาวนาเยี่ยม เดินจงกรมทั้งวันทั้งคืน เดินจงกรมจนเป็นร่องไปเลย ไม่มีใครทำได้ขนาดนั้นนะ

แต่ทำได้ขนาดนั้นท่านถึงเป็นพระอรหันต์ไง ท่านเป็นพระอรหันต์เพราะทำความเพียรของท่าน หนึ่ง ด้วยบุญอำนาจวาสนาของท่าน ท่านมีอำนาจวาสนาของท่าน ด้วยมีครูบาอาจารย์ที่ถูกต้องชอบธรรม ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ที่ถูกต้องชอบธรรมนะ กิเลสมันพลิกแพลงไปเรื่อย มันบิดไปเรื่อย

กิเลสคือความเห็นของเราที่แหละ พญามารนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเฝ้า
อัสวักขยญาณทำลายอวิชชา ทำลายพญามาร พญามารดิ้นพรวดๆ เลย

ไม่มีหรือ กิเลสเป็นนามธรรม ความรู้สึกเป็นนามธรรม ไม่รู้ไม่เห็นหรือ เพราะทำไม

เพราะพระอรหันต์พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ เป็นทิพย์เป็นอย่างไร เอ็ง
รู้จักไหม เอ็งเห็นหรือเปล่า เวลาผลของวิภูฏะนะ

ฉะนั้น เวลาที่มันฝึกหัดปฏิบัติเข้าไปในหัวใจ เวลามันบิณฑมันพลั่ว มันปะทุขึ้นมาในหัวใจ
ของตน แล้วใครแก้ได้

๑. ท่านมีวาสนา

๒. ท่านได้พบครูบาอาจารย์ที่ดีงาม ถูกต้องชอบธรรม

ถ้าไปพบครูบาอาจารย์ที่ไม่ถูกต้องชอบธรรม ดูลิ ดุองคูลิมาล เวลาเขาไปศึกษากับ
อาจารย์ของเขา อาจารย์เขาเป็นคนดีนะ แต่ลูกศิษย์ลูกหาเรียนไม่ทัน เรียนเท่าไม่ได้ ทั้งๆที่
แยกอย่างนั้นนะ

อาจารย์ก็บอก ไม่ ดูลิ สอนอะไรเขาก็ทำได้ เขาเป็นคนดี

แต่เดี๋ยวเขาจะเป็นชู้กับเมียของอาจารย์นะ

เท่านั้นแหละวางแผนเลย

คนมีปัญญาไง อาจารย์จะฆ่าลูกศิษย์มันเสียชื่อเสียง ก็วางแผนว่า ฉันมีวิชาสำคัญมาก
แต่มันต้องแลกมาด้วยนิ้วมือของมนุษย์ ๑,๐๐๐ นิ้ว

ไปฆ่าคน ๙๙๙ ศพ เพื่อจะเอาวิชานั้นไง แต่สุดท้ายแล้วด้วยบุญวาสนา เวลาพระเจ้าไป
เสนทิโกศลจะไปปราบ แม่ก็รู้ข่าว ก็จะไปบอกไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพุทฺธกิจ ๕ เข้าเล็งญาณ ใครมีอำนาจวาสนา

องค์ลีมาล ฆาตกรฆ่าคน ๙๙๙ ศพ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเล็งญาณไป เขามีอำนาจวาสนาของเขา แต่เขาโดนอาจารย์ที่ไม่เป็นธรรมหลอกเขา อาจารย์ที่อิจฉา อาจารย์ที่เห็นลูกศิษย์มันจะดีกว่า อิจฉา ทำลายเขา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเลย เพราะเขามีวาสนาของเขา เขาเป็นผู้ที่วิ่งเร็วกว่าม้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปถึง

ถ้าข้ากว่านั้น แม่จะไปบอก เพราะแม่ก็รักลูก ถ้าแม่ไปบอก เขาต้องฆ่าแม่ของเขา เพราะมันหน้ามืด มันไม่รู้ไม่เห็นอะไร จะเอาหน้าอย่างเดียว คืออยากได้วิชาจนหน้ามืดนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปโดยฤทธิ เคลื่อนไปข้างหน้า องค์ลีมาลวิ่งตาม วิ่งขนาดไหน

“สมณะหยุดก่อน สมณะหยุดก่อน”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “เราหยุดแล้ว เธอต่างหากไม่หยุด”

ถ้าโดยทั่วไปเราก็ง เราวิ่งขนาดนี้ยังตามท่านไม่ทัน แล้วท่านบอกท่านหยุดแล้ว หยุดอะไร

หยุดทำความชั่ว หยุดเอาดาบฆ่าคน หยุดให้เขาหลอกว่าจะเอานี้ว่ามีให้ครบพินนี้

มันแทงหัวใจ วางดาบเลย ขอบวชกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฆ่าคนมา ๙๙๙ ศพ บวชแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการจนเป็นพระอรหันต์ เป็นพระอรหันต์นะ พระองค์ลีมาลเป็นพระอรหันต์โดยการยืนยันขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาไปบิณฑบาตที่ไหนขึ้นมา เขายังนก ตกปลาขึ้นมา จะไปตกลใส่หัวพระองค์ลีมาลทั้งนั้นนะ

ไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ดูสิ มันทุกข์มันยากขนาดนี้ พระอรหันต์นะ

องค์ลีมาล เธอเวลาฆ่าเขา นั้นชีวิตนะ นี่แค่เลือดตกยางออก เศษของกรรมที่ท่านทำไว้ใน

เจียบ จบ

มันเป็นเรื่องของเวรของกรรม เวลากรรมตัวเองทำไว้ไง ก็ ๙๙๙ ศพไง

เวลาไปเจอครูบาอาจารย์ที่หลอกที่ลวง เขามีอำนาจวาสนาขนาดไหน มันก็เสียหายไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเล็งญาณๆ แล้วเขามีอำนาจวาสนาของเขาไป เอาองค์คุณมาดล องคคุณมาดล อบรมบ่มเพาะขึ้นมาจนเป็นพระอรหันต์ เป็นพระอรหันต์คือสิ้นกิเลส สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่ดำรงชีวิตอยู่มีเศษ คือร่างกาย แล้วความคิดที่มันเป็นเศษส่วนที่มันไม่ใช่กิเลส นี่ไง เวลาถึงที่สุด อุปาทิเสสนิพพานไป เวลานิพพานไป จบไป

นี่เศษส่วน ที่สิ่งเหลือตกค้างอยู่ในชีวิตปกติที่เกิดขึ้นมา เป็นพระอรหันต์ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่ตรัสรู้ธรรม ๔๕ ปีเทศน์ว่าการ นั้นแหละพระอรหันต์ สอุปาทิเสสนิพพาน คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปลงอายุสังขาร โลกธาตุนี้ไหวหมดนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานไป จบ มารตามหาไม่เจอ มารตามหาไม่ได้

แต่ของเราไม่ต้องตามหา มันบงการ บงการด้วยความไม่รู้ บงการด้วยรู้ไม่เท่าทันมัน บงการว่าเรามีสติปัญญาเท่ามัน ทำสมาธิไม่เป็นนะ

เวลาทำสมาธิเป็นนะ เวลาสงบสุขหมด

“สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี”

ไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่ไปกว่าพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วพุทธะนี้ยกขึ้นสู่วิปัสสนา

ธรรมและวินัยเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ทำความสงบของใจได้ มีกำลัง ยกขึ้นสู่วิปัสสนา นั่นแหละจะเป็นภาวนามยปัญญา จากจิตดวงนั้น ถ้าจิตดวงนั้นฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาเป็นข้อเท็จจริงในใจดวงนั้นไง

วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประกาศธรรม ได้ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม เป็นการยืนยันว่าเราชาวพุทธทั้งหมดมีสิทธิเสรีภาพ กระทำได้ทั้งนั้น แต่เรากล้าทำไหม เรามีวาสนาไหม

แต่ไปวัดไปวา อบรมบ่มเพาะหล่อของพุทธะ รักษาหัวใจของตน ให้เราเป็นชาวพุทธสมกับเราเป็นชาวพุทธ เป็นประเพณีและวัฒนธรรม

การเดินจงกรม การนั่งสมาธิ การกรรมฐาน มันก็เป็นประเพณีวัฒนธรรม แต่มันมีหัวใจที่สงบสุข มันมีหัวใจที่ยืนยันว่าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีข้อเท็จจริง แล้วข้อเท็จจริงประพจน์ปฏิบัติขึ้นมา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านยืนยันของท่านว่าสังฆธรรมเป็นสังฆะความจริงที่มนุษย์ก็ทำได้ พระเราก็ทำได้ ทำได้ด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ของหัวใจของตน เอวัง